

stændigheder, der talte derfor, kunde Forsørgelse tilstaaes før indtil 12 Maanedes forud, Noget, der stemte med den tidligere bestaaende Praxis, hvorimod den Invalid, som ved Dom fik sig tilkendt Forsørgelse, kun havde Ret til at faae Forsørgelse fra den 1ste i den Maaned, der fulgte, efterat det Andragende var blevet afslaaet, som han havde appelleret til Domstolene. Ved disse Bestemmelser vil man altsaa være i Stand til at fortsætte den milde Bedømmelse af selve Invalidedødsfaldet uden at risikere at komme til betydelige Efterbetalinger ved Domstolenes Afvendelse. Spørger man om, i hvilken Forbindelse den milde Bedømmelse af Invalidforsørgelsen staar til Efterbetaling, behøver det vel egentlig ikke nogen nærmere Forklaring. Thi saa meget er jo givet, at fra det Dieblit, Administrationen har tilstaaet Bedømmende Invalidforsørgelse, behøver han ikke at føre noget Bevis for, at han er Invalid. Saa har man allerede indrømmet ham det, der er Hovedpunktet, der egentlig er det Vanskelige, og før at faae Efterbetaling behøver han saa kun at bevise, at hans Tilstand har været den samme i saa og saa mange Aar tilbage. Lovforslaget er ved Behandlingen i det andet Thing indergaaet nogle Ændringer, som væsentlig kunne siges at være Tilføjelser, medens iøvrigt Hovedtanken og Hovedbestemmelserne i Forslaget ere bibeholdt. Der er saaledes i § 2 kommen det til, at Administrationen kan tilkjende Invalidens Forsørgelse, ikke blot et Aar tilbage fra Andragendets Indgivelse, men endogsaa for længere Tid tilbage, dog i intet Tilfælde for længere Tid end fra det første Andragendes Indgivelse at regne. Dette gjælder jo kun for Administrationen. Hvad derimod Bedømmendes Ret angaar, det, han kan kræve, det, han kan sætte igjennem ved Domstolene, da ville Domstolene kun kunne tillægge ham Forsørgelse fra hans sidste indgivne Andragendes Dato, undtagen i eet Tilfælde, nemlig at Invaliden tidligere har haft en vedvarende Forsørgelse, som er inddraget. Naar han for Domstolene paaklæger Uoverrettigheden af en saadan Inddragelse, da skal der kunne tillægges ham Forsørgelse efterbetalt for længere Tid tilbage, d. v. s. fra den Tid af, da han fra først af har paaklægt Inddragelsen gjennem Andragende, og der skal ogsaa i saadant Tilfælde kunne tilstaaes ham fri Proces. Jeg skal i Forbindelse med denne Bemærkning tillade mig at oplyse, at Antallet af Inddragelser af vedvarende Forsørgelse naaer et Tal af i Alt 138 Tilfælde, men af disse Tilfælde ligge de 137 Tilfælde for Aaret 1876, altsaa med andre Ord, Inddragelser af vedvarende

Forsørgelser have ikke været kjendte i de sidste 12 Aar. Det er ikke saa af disse, som senere ere blevne anerkjendte paany af Administrationen, uden at der har været erhvervet Dom derfor, og det stiller sig saa, at disse Gjenoptagelser som Invalid falde netop i de senere Aar. Denne Bestemmelse, der nu er tilkommen i Lovens § 4, gaar ud paa, at Efterbetaling undtagelsesvis kan tilkjendes ved Domstolene netop i de Tilfælde, hvor Spørgsmaalet dreier sig om, at en Invalid, der har haft en vedvarende Forsørgelse, med Urette er bleven den berøvet. Disse Tilfælde ere altsaa ikke mange, de gjælde en fjernere Fortid, hvor Inddragelse fandt Sted, og jeg tror ikke, at man behøver at frygte for, at Efterbetalinger af den Grund ville faae nogen større pekuniær eller finantsiel Betydning. Endnu er der ved Behandling i det andet Thing kommet en ny Bestemmelse ind i Lovforslaget, som findes i § 5, og som gaar ud paa at give Finansministeren en Bemyndigelse til at tildele Invalidforsørgelse i Tilfælde, hvor man ikke kan benegte Muligheden af, at Indskrænkning i Erhvervsønnen hidrører fra Saar eller Kvæstelse eller fra bevislig i Anledning af Udførelse af den militære Tjenesteplicht paadraget Sygdom. Disse, om jeg saa maa kalde dem, ekstraordinære Invalidforsørgelser kunne ikke tildeles med større Beløb end op til $\frac{1}{3}$ af det, som er den regulære Forsørgelses Maximum, og Paragrafen bestemmer udtrykkelig, hvilket Beløb der kan anvendes paa denne Maade, nemlig 15,000 Kr., hvorhos det endelig bestemmer, at disse ekstraordinære Forsørgelser ikke kunne gjøres til Gjenstand for Domstolenes Afgjørelse. Ligesom Loven i sit Helhed efter min Mening ubetinget vil være til Fordel for Invaliderne, idet den vil tilstede en fortsat mild Bedømmelse ved Skjønnets over, om Bedømmende kan erklæres for Invalid eller ikke, saaledes er det ogsaa ganske aabenbart, at den nye Paragraf om den ekstraordinære Invalidforsørgelse gaar i samme Retning. Jeg kan for mit Bedømmende modtage Loven i den Stikelse, hvori den foresligger, og jeg vil sige, at den nye Tilføining i § 5 vil sætte mig i Stand til at kunne give Forsørgelse i Tilfælde, hvor jeg tidligere, hvor meget jeg end maatte beklage det, har været nødt til at negte den, fordi jeg ikke kunde faae Anerkjendelsen af Invaliditeten til at gaa ind under den nu gjældende Lovs Ord og Bestemmelser. Det gjælder ganske særlig om saarede Krigsinvaliders, overfor hvem det jo vistnok vil forstaaes, at det er særlig haardt at skulle negte en Forsørgelse, naar Bestadigelsen i Arigen